

Isten szeretetének ünnepe

Németh
Pál

Igazán nem lehetett panaszunk az idei hosszúra nyúlt, szép ősze. Heteken át élvezhettük a szokatlanul enyhe, olykor már-már nyáriásra fordult idő áldásait. Jó volt érezni – ha csupán néhány percre is – az erejéből szinte semmit sem veszített őszi napfény testünket-lelkünket melengető sugarait. Az időjárásnak e kedvező alakulása bizonyára jótékonyan hatott életritmusunkra, általános közérzetünkre, hangulatunkra és mindennapi tevékenységünkre. Akkor is, ha egyébként mindinkább úgy érezzük, hogy körülöttünk – szűkebb és tágabb környezetünkben – fagyossá vált a léghő, gondok és bajok sokasága nyomasztja emberi létünket, zaklatott és egyre zűrzavarosabb világban élünk.

Vajon kellőképpen értékeljük-e, hogy Isten az idén mégis ilyen kivételes módon ajándékozott meg bennünket? Vagy úgy gondoljuk, hogy nincs ebben semmi különös? Ennek így kellett lennie? Netán rászolgáltunk? Vagy esetleg akad valaki, aki (legalábbis a mi szemünkben) nem? Milyen jó, hogy Isten másként tekint ránk, mint mi, emberek egymásra! Más mércével mér bennünket. Gondoljunk csak Jézusnak a hegyi beszédből ismert szavaira: „*mennyei Atyátok... felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak*” (Mt 5,45). Örök evangéliumi igazság kap itt hangot a természet világából vett kép szemléltető erejével, ami alól valójában senki sem képes kivonni magát. A neves német énekköltő, Paul Gerhardt végtére is ugyanennek a gondolatnak ad nyomatékot egyik énekében (egyéni sorsunkra vonatkoztatva, alázatra indító hangnemben): „Napját rád is felhossa, Atyád Ő, áld, szeret.” (EÉ 342,1)

Bárkiben fölmerülhet azonban a kérdés: mi köze mindennek karácsonyhoz? Mi az, ami ebből a kis eszme-futatásból hagyományosan szép ünnepünkhöz és annak sajátos tartalmához köthető? Egyáltalán van-e, található-e itt valamiféle összefüggés, illetve kapcsolópont? Úgy vélem, igen. Karácsony ugyanis éppen azt az egyetemességet hirdeti nekünk, mint amire az idézett jézusi igevers utal, s közvetve-közvetlenül a jól ismert éneksor is. E feltevést alapozza meg a Szentírás lényegét dióhéjban összefoglaló mondat: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülöt Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,16). Ez ünnepünk legfőbb üzenete hozzánk, melyben sűrítve benne rejlik mindaz, ami egykor Betlehem csendes éjszakáján történt értünk. Isten Megváltót küldött az emberiség megmentésére szeretetből. Így mutatta meg igazi önmagát. Egy kicsiny *gyermek* alakjában érkezett hozzánk, hogy mindnyájunkhoz közel kerülhessen. Szeretete mindenkinek szól, az emberi reakciótól függetlenül. Függetlenül tehát attól, hogy milyen választ adunk rá; elfogadjuk-e vagy nem, élünk-e vele vagy nem, erőt, indítást merítünk-e belőle vagy sem. Ebben áll voltaképpen karácsony egyetemességének a titka, amely persze sohasem valamiféle üres általánosításon alapuló semlegességet, következmények nélküli állapotot jelent. S nem személytelenséget takar. Isten világméretű (világot átfogó) szeretetében ott van a mi személyes érintettségünk, illetve döntési lehetőségünk. Egy ponton túl a válaszadásunk is megkerülhetetlen.

Karácsonyt közhelyszerűen a szeretet ünnepének mondják. Nem vonom kétségbe e megállapítás jogosságát. Csakhogy ennél sokkal többről van szó. Karácsony alapvetően és értelemszerűen Isten szeretetének ünnepe. Nem

magunkat, még csak nem is egymást ünnepeljük. Nem a mi jószágunkra és figyelmességünkre esik a hangsúly. Isten végtelen szeretetének örülünk, mely Jézus Krisztusban valósult meg, illetve öltött testet köztünk. Minden más, minden szép és jó, amivel megajándékozunk egymást s teljesebbé kívánjuk tenni ünneplésünket, kizárólag ebből következik. Ez az alapja és kiindulópontja minden lépésünknek és megnyilvánulásunknak, amit szeretetből

teszünk. Augustinus vallja: „Isten szeretet, s mindenütt jelen van. Ebben a kijelentésben teljes szívvel hinni, egész életünk átalakulását jelenti.” Sokszor gondolkodom magam is azon, milyen más lehetne minőségileg mai életünk, ha mi, keresztények mindig magunkévá tennénk ezt az igazságot, következetesen érvényesítenénk, s ennek szellemében gyakorolnánk hitünket. Ha Isten szeretete nem pusztá hivatkozási alap maradna számunkra hatástalanul, hanem valóságos *rendezőelv*ként irányítaná gondolkodásunkat, életünket; mi több, *mozgatóerejévé* válna hétköznapjainknak. Akkor talán jobban tudnánk tisztelni és szeretni egymást; egészségesebbek lennének emberi kapcsolataink; több erőnk és energiánk jutna egymás elhordozására; megértőbbek és türelmesebbek lennének; érzékenyebben figyelni a másakra; tapintatot is gyakorolnánk (mely nem valamiféle kínos óvatossággal azonos, de lételeme a szeretetnek); s nem terhére, hanem tényleges segítségére lennének egymásnak. Akkor

talán nem engednék meg magunknak, hogy nyílt, egyenes beszéd helyett kétértelmű megjegyzéseinkkel, burkolt példálózgatásainkkal oltunk nyugtalanságot valakinek is a szívébe. Vagy miközben mindenütt jó színben mutatkozunk, akár „ártatlannak tűnő”, kis gonoszkodásainkkal is keserű, nehéz perceket okozunk másoknak. Az emberek többsége nem kívánja, hogy folyton ajnározzák, vagy dicshimnuszokat zengjenek róla. Egyszerűen csak azt szeretné, hogy emberszámba vegyék, s a maga helyén, amit betölt, értékeljék. S mindannak, amit végez, ami a személyes feladata, küldetése, annak becsülete legyen.

Milyen jó lenne, ha kereszténységünk tudatában sohasem állnánk útját Isten Krisztusban tanúsított és mindenkire kiáradó szeretetének, s takarnánk el – mint a napot – mások elől, hanem engednénk, hogy teljes fényével és erejével ragyogjon köztünk, gyógyítva, megújítva és gazdagítva emberi életünket! Bizonyos vagyok abban, hogy nem kevesen vannak ma sem, akik így ünnepelenek karácsonykor, s így, ennek jegyében igyekeznek élni karácsony után is. Isten szeretetének hű tanúiként és eszközeiként. Victor Hugo szerint: „Az élet virág, a méz benne a szeretet.” Bárcsak ilyen hatékony lenne az ünneplésünk, s minden érzélgősség nélkül készítené egymás életének megédesítésére! Amíg lehet, amíg még van időnk rá.

” Szeretete mindenkinek szól, az emberi reakciótól függetlenül. Függetlenül tehát attól, hogy milyen választ adunk rá; elfogadjuk-e vagy nem, élünk-e vele vagy nem, erőt, indítást mérítünk-e belőle vagy sem. Ebben áll voltaképpen karácsony egyetemességének a titka ”

Németh Pál a Mohács–Magyarbóly–Siklói Társult Evangélikus Egyházközség lelkesze.